

П'ятидесятницька але не ХАРИЗМАТИЧНА

Частина I *Коментар і критичний аналіз* *харизматичної доктрини*

Відмінності між п'ятидесятницьким і харизматичним рухами не завжди легко помітні для стороннього спостерігача як усередині, так і поза євангельською церквою. Багато хто з людей думають, що це явища одного порядку. Але існують величезні розбіжності між Біблійною п'ятидесятницею та сучасним харизматичним рухом, які відрізняються, як два несхожих віровчення, або дві несхожі церкви з далеко віддаленими доктринальними позиціями. Пропонована стаття є поясненням цих відмінностей з погляду п'ятидесятницького служіння, чий досвід сягає своїм корінням у час задовго до появи харизматичного руху, і який був свідком формування такого явища, як «сучасна харизматія». Це пояснення для багатьох буде цікавим та інформаційно насиченим.

П'ятидесятницький рух, породжений раптовим актом Бога на рубежі

століть, швидко став широким євангельським рухом, поширюючись по всьому світі. До 1960 року він розглядався як третя (після католицизму й протестантизму) сила в церковному світі. Протягом 60-ти років п'ятидесятники були відомі, як динамічний євангельський рух, що заснував місії у всіх частинах земної кулі. У 50-60 роках тільки «Асамблеї Бога» щодня засновували одну нову церкву і по дві церкви щонеділі.

Десь біля 1960-го року серед деномінацій історичних церков з'явився всезростаючий інтерес до пережиття хрещення Духом Святим і духовних дарів. Багато хто в історичних церквах отримали досвід «говоріння мовами». Так був започаткований харизматичний рух. В Америці харизматичний рух, незважаючи на великий опір з боку традиційних деномінацій на самому початку його існування, швидко лишив

позаду своїх опонентів. У середині 60-х років харизматичний досвід почав вторгтися в католицьку церкву й інші деномінації. Проповідники церков, як історичних і модерністських, так і євангельських, втрачали людей в результаті швидкого безпрецедентного росту харизматиї. Ще один факт, помічений у ранні роки історії харизматиї, що відрізняє цей рух від п'ятидесятницького: харизматичний рух одержав свій початок через 60 років після того, як великим пізнім дощем виливу Святого Духа був породжений п'ятидесятницький рух (Йоїл. 2:23-29). П'ятидесятники євангелізували світ протягом 60 років до того, як взагалі було вперше вимовлене слово «харизматичний».

Однією з перших і найбільш помітних відмінностей між п'ятидесятницькими церквами і харизматичним рухом були люди, які стояли біля їх витоків. П'ятидесятницьке оновлення 1906 року вилило дари Духа на людей святості, які шукали освячення у фундаментальних церквах руху Святості. Те пробудження почалося молитвою та постом і тривало кілька років впродовж днів і ночей, з засвідченням прояву справжніх ознак і чуд, явлених силою Бога. Проповідників було багато. Молитва й піст продовжувалися весь час, доки дари п'ятидесятниці проявлялися на кожному зібранні.

Початок же харизматичного руху включав велике число неєвангельських церков, не відроджених у своїх доктринах і духовному досвіді. Цей рух захопив також католицьку церкву та багато історичних протестантських деномінацій, які до цього багато років

ішли шляхом відвертого модернізму, ніколи не проповідували покаєння і народження згори, як необхідної умови появи «нового творіння у Христі». Відродження рідко згадувалося на зібраннях, які я відвідував. Сторонній спостерігач не міг напевне знати про те, чи були ці люди відроджені до отримання свого досвіду говоріння мовами. Я чув надто багато сумнівних заяв, зроблених людьми, які були поставлені проповідувати на їхніх зібраннях. На одній зустрічі кілька католицьких черниць повинні були розповісти про своє переживання досвіду мов. Одна з них зробила приблизно таку заяву: «Мій розарій (чітки) так багато значить для мене після того, як я одержала хрещення Святим Духом...» І я ніколи не був свідком того, щоб подібні заяви виправлялися відповідальними за ці зібрання, хоча вони повинні були знати, що це є омана або ересь. Такий сентиментальний вид любові, навпаки, підкреслювався; малося на увазі, що коли ми маємо «агапе» (любов), то просто опустимо наші розходження. На багатьох харизматичних зібраннях були присутні парафіяни різних деномінацій поряд з католиками і євангельськими віруючими, які мали або шукали переживання мов; вони обіймали одне одного зі всепоглинаючим почуттям братерства без згадування про спасіння, народження згори і взагалі без будь-якого нагадування про чисте, неушкоджене вчення.

Кардинальні доктрини Біблії були відкладені вбік і на харизматичних зібраннях від самого початку не згадувалися. Це одна з головних відмінностей п'ятидесятницького руху від

харизматії, яку маємо детально розглянути. Церква Діянь була заснована такими людьми, як Петро, які жили благочестиво і проповідували покаєння (Дії 2:37-38). Історія Церкви вчить нас, що правильність релігії відбивається на характері її засновників. Було багато гідних людей і в період початку харизматичного руху, але вони були зведени вбік чи впали у філософію «спільного шляху з пануючою релігією», що стала популярною і була прийнята деякими відомими лідерами харизматичного руху.

Цей рух також забезпечував джерело багатства й багато його представників були процвітаючими служителами деномінацій. Дехто з п'ятидесятницьких проповідників, які колись боролися за віру, «один раз передану святим», капітулювали перед «процвітаючою п'ятидесятницею», з якою злилися, відмовившись при цьому від чистого вчення, заради якого колись трудилися. Багатьма з традиційних п'ятидесятників опанувало переконання в тому, що саме емоційність, а не надання місця Біблійному вченню (доктрині), є основою духовного зростання.

Далі наступний очевидний факт, що різнить дві церкви. Перед тим, як харизматія стала впливовою в церковному світі, п'ятидесятницькі традиційні церкви стояли на доктринальних позиціях. Але, на жаль в останні роки в результаті конкурентного тиску харизматії і її впливу, в деномінаційних п'ятидесятницьких церквах відбулися драматичні зміни: традиційні церкви своє Біблійне вчення стали відкладати вбік, щоб іти нарівні з харизматичною доктринальною філософією. Немовби

підкоряючись невідомому закону, п'ятидесятницькі церкви, які колись були доктринально тверді й багато чого з розпущеного по суті вчення харизматів осуджували, тепер стали подібними до них і навіть ліберальнішими й театральнішими від сусідніх харизматичних церков. Багато ортодоксальних п'ятидесятницьких церков пережили збчення до харизматії, плотських проявів і розваг на своїх зібраннях, відмовившись від характерного для них раніше вчення святості. Ці переми в деномінаційних п'ятидесятницьких церквах призвели до того, що між більшістю п'ятидесятницьких і харизматичними громадами фактично не залишилося розходжень, або ж вони стали дуже незначними.

Першим і найбільш очевидним розходженням між п'ятидесятниками й харизматами було їхнє ставлення до доктрини. Перші з нею поводитися як з дорогоцінним і крихким кристалом. Це було ставлення, що характеризується девізом: «Краще не торкатися, інакше впаде (розіб'ється) і втрачимо все». Харизмати ж цей кристал, Творцем якого був Бог, відклали вбік і про нього більше взагалі не згадували. Єдиною людиною, яку я чув, і яка, проповідуючи на кожному харизматичному заході, відкрито і наполегливо вчила доктрині своєї церкви, був католицький священник. Тих, хто був свідком цих зібрань, стурбував той факт, що цього священника привітали більшість присутніх там євангельських віруючих!

Наступний крок у процесі заміни первозданної п'ятидесятниці на харизматію – те, що п'ятидесятницькі деномінації почали надавати значення

харизматичним авторитетам, братаючись з ними й ідентифікуючись з їхніми лідерами в спільних конвенціях, де були широко представлені харизматичні проповідники. Це останнє визначає прихід нової ери в деномінаційному п'ятидесятистві та її розвиток. Вони перейшли поріг від позицій збереження і захисту апостольської доктрини до братання з еретиками та лжевчителями, і разом з ними виявилися захопленими сучасним «євангелізмом». А далі це призвело до прийняття ліберально-харизматичної філософії «високої терпимості» щодо лжедоктрини в ім'я збереження єдності.

Якщо є щось, що відрізняє харизматичний рух, – то це його філософія про те, що доктрина – зло, і саме вона є причиною поділу братів. На стадії пропаганди цієї тези якась ментальна хвороба охопила рух. Скандально й відкрито оголошувати духовну війну проти Біблійної доктрини можуть лиш духовно безумні люди. Чи розуміють ці проповідники, що саме їхня віра в хибні доктрини всупереч апостольському вченню, відокремлює їх від справжніх братів? Нехай вони відкинуть оману, в яку вірять і якій вчать, і ми будемо мати братерську єдність з дотриманням Божих умов. Екуменічні ж тенденції неминуче приведуть п'ятидесятників до братання з католиками та іншими відступницькими рухами. Багато п'ятидесятників нині мають більш близькі «братні» стосунки з еретиками, ніж з братами по вірі, які відмовляються спілкуватися з відступницькими церквами. І ця нова хвиля компромісу, що захопила думки честолюбних п'ятидесятницьких лідерів,

ламає стосунки з братами однієї з ними дорогоцінної віри лише заради того, щоб досягти прихильності лідерів єретичних церков, які захищають абсолютно помилкові віровчення.

Вищесказане пояснює, чому багато сучасних християн вірять, що харизмати і п'ятидесятники – це одне і те ж саме. П'ятидесятницькі деномінації стали настільки схожими на харизматичні, що між цими двома церковними групами практично не лишилося різниці, або вона незначна (Повт. Зак. 13:1-5, Дії. 2:42, Рим. 16:17, Еф. 4:14, 1Тим. 1:9-11, 4:6-16, 6:3-5, 2Тим. 3:16-17, 4:2-4, Тит. 1:9,2:1-7, 2Ін. 1:9-11).

До сьогодні харизмати не відкриті для багатьох істин Біблійної доктрини. Щоб довести це, досить згадати доктрину про освячення. Вони не хочуть слухати біблійне наставлення про відділення від світу. Їхні голови затумені й вони не можуть прийняти вчення Біблії з цих питань. Чому? Тому що від самого початку вони повірили, що ви можете мати мови, благословіння і досягати духовних вершин без особистої святості та чистого вчення. Вони вірять і стверджують, що ви можете говорити на мовах і бути щасливими; в той же самий час змінювати вчення Божого Слова або повністю ігнорувати його, залишаючись в добрих стосунках з Богом.

Зараз багато хто може співати і кричати, збираючи тисячі парафіян, доводячи цим, що, мовляв, Бог «схвалює те, що благословляє, і благословляє те, що схвалює». Звідси виникає ще одна відмінність між п'ятидесятниками й харизматами: п'ятидесятники не вірять у вищенаведену філософську ідіому,

яка скасовує Біблійну доктрину. Іслам росте швидше, ніж харизматичний рух, мусульмани ще більш фанатичні, але це не доводить, що іслам є носієм істини. «Мормони», «Свідки Іегови» і «Муніти» пережили феноменальний ріст на релігійній сцені, але це не означає, що вони мають Божі благословіння. Соломон і Ізраїль процвітали, але вони не були праві, і суд, зрештою, прийшов.

У харизматичному русі відбувся відступ від багатьох емпіричних доктрин стосовно спасіння, і ці доктрини були нагло висміяні або замовчувалися. Шокує те, що те ж саме зарозуміле ставлення харизматів до чистого вчення багато п'ятидесятницьких лідерів повторюють сьогодні.

Багато ранніх відомих харизматичних лідерів казали католикам, які приходили на їхні зібрання: «Не залишайте ваші церкви, лишайтесь в них». Це теж суперечить Писанню. Боже Слово вчить, що у випадках, коли віруючий переходить з пітьми в істину, він мусить лишити атмосферу свого колишнього неутства і шукати оточення Біблійної Церкви. Це завжди було Біблійним вченням п'ятидесятницьких церков, а також усіх церков святості та євангельських церков. Біблія вимагає вийти! (2Кор. 6:14, 7:1; Об. 18:4). Змішані теорії, яким вчать харизмати, доклали багато для того, щоб створити половинчасте християнство, яке є напівхристиянським і напіввідступницьким від самого зародження. Давидові Дю Плессі та іншим довіряли більше, ніж Святому Духу (Дух дослівно надихнув вказівки Писання), Якого, як стверджували, вони прославляють.

Розходження між п'ятидесятниками й харизматами стали навіть більш явними з плином часу. Вчення, емоційність, спосіб життя членів цих церковних рухів, особливо у ранні роки, до того, як харизматичний рух вплинув на п'ятидесятників, їх легко відрізняли, як два зовсім різних вірування, які важко було сплутати. П'ятидесятники не схоплювали й не ковтали кожну нову річ, яку проносили по релігійній сцені.

Я був свідком зібрання, де справжня нестримна радість у Святім Дусі могла б стати новиною. Там був інший сміх: люди гавкали, подібно собакам і видавали дивні гортанні звуки. Це була найнечестивіша й найбезбожніша річ, яку я коли-небудь бачив у церкві. А все почалося з «брата», що грав релігійно-комедійний фарс. Це була «абетка для початківців», по якій людей вчили сміятися. Кожна частина з того, що йшло за цим, було психо-шоу плоти! Ні, я не харизмат! Я – п'ятидесятник. Багато п'ятидесятників відчували святую нестримну радість у своєму житті і знають, що це таке, коли відбувається у Святому Дусі. Це переживання усе ще трапляється в церквах святості і п'ятидесятницьких церквах. Ті п'ятидесятники, які пережили справжній вогонь П'ятидесятниці, можуть відрізнити дію Святого Духа від підробки, виготовленої за допомогою імітації. Харизматичне покоління ніколи не переживало пробудження, але ті з нас, хто був у вогні, не виносять диму.

Справжня нестримна радість Святого Духа переживалася в п'ятидесятницьких церквах за десятки років до того, як на арені історії з'явився харизматичний

рух. Люди схилилися біля вітваря молитви з великим тягарем смутку, сльози струменіли по обличчю, як раптом Святий Дух сховався на них і наповнював їх святою нестримною радістю. Коли зібрання закінчувалися, їхнього тягара не було, їхні лица сяяли славою. Ми від початку в п'ятидесятницьких церквах мали цю нестримну радість, спрямовану на конкретну людину.

Але ніколи ціла юрба не перетворювалася в регочучу масу, яку розважає релігійний комедіант. Ми ніколи не мали вчення про те, що «коли ви не смієтеся, то ви противитеся Святому Духові». Нестримна радість трапляється з окремими людьми, коли Святий Дух спрямований на них. Але не тоді, коли людина встає, кидає жарт, змушує всіх сміятися, а потім називає це дією Святого Духа; воістину, тільки Дух Святий може сьогодні відкрити нам те, як далеко харизмати відійшли від істини П'ятидесятниці.

При визначенні розходжень між п'ятидесятниками і харизматами плутанину робить те, що деякі п'ятидесятники взяли так багато з харизматичного стилю християнства, що самі, фактично, стали харизматами; водночас вони стверджують, що такими не є, і до харизматичного руху в цілому настроєні критично. А їхньої церкви від харизматичної сусідньої ви відрізати не зможете. Навпаки, деякі з церков, що харизматичними себе не вважають, є більш харизматичні, ніж самі харизмати! П'ятидесятницький зразок визначений у Писанні в книзі Дії апостолів. Якщо людина, церква, чи група церков від цього зразка відходять, вони більше не п'ятидесятницькі. П'ятидесятництво

і те, в що ми віримо, є питанням історії. Харизмати не володіють тим же самим вченням і мисленням, що й історична п'ятидесятницька церква, і тому не можуть бути п'ятидесятниками. Той факт, що хтось говорить мовами і вірить у хрещення Святим Духом, п'ятидесятником його не робить. П'ятидесятники твердо дотримуються апостольського вчення і відомі своїм консерватизмом і відокремленістю від світу. Коли у нинішнього п'ятидесятника загублена або відкинута вбік жодна з цих ознак, така людина вже не може називатися цим ім'ям. Існують величезні розбіжності між п'ятидесятником і харизматом. Харизмат може казати, що він п'ятидесятник, але справжній п'ятидесятник ніколи не скаже, що він харизмат.

Харизмат дуже прагматичний: «Якщо це приваблює натовп й приводить людей у церкву, якщо це дійсно «працює» і дає результати – давайте робити це». Харизмати у своїх методах евангелізації не ортодоксальні, бо вони вірять у доцільність усього, що залучає людей до церкви.

Метою ж п'ятидесятників є люди, які пережили глибоке навернення, щирий смуток через свої гріхи й через супротив, який чинили проти Бога. П'ятидесятниця вважає дорогоцінним послання (проповідь, вчення) про моральні переміни шляхом відродження, про відокремлення від світу й життя, відділене для Бога (2Кор. 6:14; 7:1). Шкала цінностей п'ятидесятників є ортодоксальною (Біблійно правильною, схваленою і установленою практикою Церкви), ми зберігаємо своє поклоніння і методи евангелізації в

рамках діянь ранньої церкви, схвалених Богом і описаних у Писанні. Церква сьогодні протистоїть світу. Але якщо П'ятидесятниця в її чистій і первозданній формі коли-небудь буде внесена в церкву, ми побачимо як Бог електризує невідроджений світ і зливає пробудження, якому не можуть протистояти грішники! Помазання, описане в книзі Дії апостолів, як зразок, повинно бути успадковане тими, хто хоче зберегти справжню П'ятидесятницю. Бог готовий дати таке пробудження тоді, коли ми готові відмовитися від наших прагматичних мрій щодо покороєння світу за допомогою розваг і політичної діяльності, і готові повернутися до помазання, яке Він виливав на першоапостольську Церкву.

Оточення харизматичної церкви в 60-х роках

Морально й духовно 1960-і роки були одними з найбільш бурхливих у нашому столітті. Це було десятиліття диявола. Спалахнула в'єтнамська війна, субкультура хіпі об'єдналася у повстанні проти всіх символів влади і в презирстві до людських цінностей та достоїнств; музика рок-н-ролу прийшла в цей світ; міні-спідниця, оголені до пояса пляжі й нова етика ствердилися у той час, як традиційні цінності стали зникати.

Система громадських шкіл США включила сексуальне навчання у свій шкільний навчальний план всупереч бажанню мільйонів батьків. Покоління «анти-істеблішмента» об'єдналося, кидаючи виклик традиційним християнським культурним цінностям, таким,

як шлюб і чистота, викликаючи лиш презирство до них. У коледжах і університетах студенти на курсах правил поведінки й психології поголовно переймали нову чуттєвість. Новий, зухвалий дух бунту був прищеплений американській культурі, що, у свою чергу, протягом наступних 20-ти років зробило такий же вплив на кожну націю та культуру.

Саме в такому бурхливому церковному й соціальному оточенні був породжений харизматичний рух. На жаль, церква увібрала дух і філософію жадливо звироднілого соціального оточення. Безбожництво й матеріалізм, від яких завжди вдавалося вберегти церкву, напливали подібно повені. Суспільство всюди почало недбало ставитися до Божого закону. Здавалося, що дух анархії вповзав у кожний прошарок суспільства: освіту, військову сферу, світ в цілому й церкву зокрема.

Харизматичний рух у якості мандата спасіння в цілому обрав феномен «мов» і емоційність, замінивши ними Біблійну ознаку моральної трансформації й святості життя. Розлучення і повторні шлюби, суспільне (світське, прийнятне) розпивання спиртного, чуттєвість і використання косметики стало загальноприйнятим у новому харизматичному русі. Це привнесло ліберальний бунтівний елемент у євангельські церкви. Це привело до відступу від традиційної П'ятидесятниці в кожній галузі науки. Кожен ортодоксальний стандарт був оскаржений ліберальними п'ятидесятниками й харизматами і засуджений як застарілий. Відповідно до харизматичної доктрини танцюристи стриптизу, професійні

атлети, актори й акторки можуть разом насолоджуватися «релігією говоріння на мовах», бути спасеними й при цьому не лишати своєї професії. Харизмати простягли свої руки кожному, хто стверджував, що має переживання «мов». П'ятидесятники так не роблять.

Світ підкорив багато цих церков без єдиного пострілу. Біблійна мораль, якої учили апостоли, піддалася сумніву й з метою підлаштування під «лаодійського християнина» ХХ віку інтерпретувалася заново. Біблійні цінності й повний авторитет Писання втрачали свої сили через самопроголошені авторитети. Грецький текст Біблії був змінений в 1859 році двома людьми, Уесткоттом і Хортом, які навіть не вірили в Небеса. Харизмати й п'ятидесятники, що пішли за ними, проігнорували те, що трапилося з Біблією. У своїй Заяві віри «Хоронителі обітниць» (Promise Keepers) стверджують, що «Біблія є Боже записане одкровення людини і... в первісних рукописах безпомилкове». Необережні християни не розуміють, що це твердження насправді каже про те, що ми сьогодні не маємо такого Божого Слова, яке було дане апостолами.

П'ятидесятники не вірять у це твердження. П'ятидесятники вірять у провіденціальне (дія Бога протягом історії) Боже збереження Його Слова. Харизмати не вірять у те, що ми маємо оригінальне натхненне Слово, яке було дано апостолам. Але згідно багатьом іншим ученим і текстологам, таким як д-р Гаррі Стурз (відомий текстолог), який стверджує це у своїй книзі «The Byzantine Text-type and New Testament

Textual Criticism», – ми дійсно маємо первісний текст. Через обман, що ми оригінального натхненного Божого Слова не маємо, прийшла повинь перекладів і версій Біблії різних видавництв, призначених для того, щоб непомітно підірвати авторитет Божого Слова. Множинність версій Біблії порушує принцип єдиного авторитету й призводить до того, що джерелом остаточного авторитету стає група людей, які самовільно визначають, що є, а що не є Божим Словом. Безліч версій Біблії, кожна з яких говорить трохи інакше, дає сучасним віруючим привід не поважати абсолютний авторитет Божого Слова. І все це сталося в той час, коли чуттєві 60-ті принесли сатанинську хворобу відкидання авторитету Біблії взагалі. Всі ці нападки на Слово Боже були покликані відкинути абсолютну владу Біблійного вчення. Справжні ж п'ятидесятники захищають Писання й говорять про Біблію, як про надприродно збережену Богом, яку надприродним же чином він дав Церкві.

Нова етика також мала свій вплив на харизматичну церкву. Доктрини матеріалізму, сексуалізму і «волі плоті» замінили вчення про освячення, відділення і щоденне прийняття хреста Христового в самозреченні.

Молитва й піст перетворилися в культ хвали. Домінуюче вчення про хвалу, що охопило п'ятидесятницькі церкви на початку 70-х, залишило в п'ятидесятниках глибоке переконання, що хвала є найвищою формою молитви. Чоловік, який написав популярну книгу на тему хвали, розлучився зі своєю дружиною й одружився з секретаркою, а потім зовсім пропав з

поля зору. Те вчення про хвалу, що було впроваджене в церкву, всього Біблійного вчення стосовно хвали не охоплювало, і результатом усього стала ще одна філософія замість вірної доктрини.

Після появи харизматичного руху і його численних відхилень від апостольського вчення сімейний вівтар майже зник з більшості християнських домівок. Таємна молитва й молитовне життя, яким жили і якому навчали наші батьки-п'ятидесятники, зникла з сучасного християнського досвіду. Проповіді святості життя, біблійної моралі і відділення від світу не чути з харизматичних кафедр. Святість і досконалість невірні витлумачені, спотворені й відкрито осміяні.

Деякі харизматичні лідери говорили мені про потребу повернення святості в їхні церкви. Здається, вони намагаються на досягнення чистоти. Але життя відділення й смерті для самого себе залишить їх за порогом, якщо вони не побажають відмовитися від прихильності до марнославства світу, з яким вони тісно зв'язані. Їхнє мислення таке: «Я не повинен очікувати чогось, що вже є в моїй коморі; я просто йду і беру це...». У харизматів немає готовності визнати свою відокремленість, відмовитися від свого способу

життя, від вигадливих вчень і любові до субкультурної музики, зачісок у стилі «панк», звукам «рока» й розбещеності, що характеризує їхніх молодих людей. Ці плотські «цінності» вкорінені глибоко у свідомість харизматичної молоді. Поки вони не будуть готові залишити схильність до нечистого, вони можуть вити, подібно Самсонові, але не стануться ніякого посланого з Небес пробудження і відновлення чистого вчення, доки бажання всього цього не народиться в серці через покаєння. У випадку з Самсоном, Господь залишив його, а він не знав цього. На жаль, багато хто з цих людей, опираючись на почуття й поклоніння, вважають, що вибрані Богом, але не знають, що Бог їх лишив! Саме така відступницька церква – церква з великими амбіціями, великими доходами, великою славою, але, на жаль, жодна з цих речей не характеризує Церкву залишку, яка вірна апостольському вченню.

Істина завжди буде єдиним авторитетом і мандатом справжньої Церкви. Істина, про яку ми говоримо, є істиною, що сягає коріннями в Боже Слово й виробляє благочестивий характер справжнього учня Христового, освяченого й відділеного від світу, його системи культурних цінностей.

Частина II

Ви можете переконатися, що справжня П'ятидесятниця й сучасний харизматичний рух являють собою дві різні церкви зі значно відмінним вченням. Харизматичне вчення й спосіб життя настільки

відхилилися від апостольського, що сучасним християнам доведеться робити вибір між ними. Харизмати не хочуть відвідувати п'ятидесятницькі церкви і навпаки. Це два різних євангелія.

Факт, що вони є зовсім різними вказує на те, що вони не можуть бути обидва праві. Ми бачимо, що харизматичний рух – це багата відступницька церква, що прийшла «у свій час», як про це пророкується у Слові Божому, як матеріалістична відступницька церква останнього часу, котра й повинна з'явитися перед катаклізмами, які супроводжуватимуть повернення Ісуса (Мт. 24:4-5, Еф. 5:6-8, 2Сол. 2:3 і 7:12, 1Тим. 4:1-3, 2Тим. 3:1-13 і 4:3-4, 1Пн. 2:18-19, Об. 3:17).

Харизмати й п'ятидесятницькі ліберали своїми заміненіми доктринами настільки ускладнили істину, що таке перекручене вчення не так вже просто розрізнити сучасним християнам, які найчастіше обманюються тому, що ніколи не чули викриття таких оман. Але коли харизматичне вчення порівнюється з Писанням, стає дуже ясно, наскільки вони спотворюють Слово Боже. Ми за допомогою Біблії зробимо ці розбіжності видимими.

Метод сатани полягає в створенні доктрини, дуже схожої по звучанню і значенню на Біблійну Істину, і навіть (по можливості) підтримується Біблійним віршем, і нібито є знанням, отриманим за допомогою об'явлення. Але як тільки ви спробуєте втілити це знання в реальне життя, то виявиться, що воно не робить того, що було обіцяно.

Псевдопятидесятники – це знавці вчень, що претендують на оригінальність, та, при ближчому розгляді, зовсім відводять від істини Писання. Ми радимо християнам, які не знають нічого, крім харизматичного оточення, вийти і почути тих, хто через певні

вагомні причини не приймають харизматичного вчення. Ви повинні один раз стати перед Богом і відзвітувати про ваше прагнення до Істини й про те, як ви її шукали.

Молитва стала хвалою

Біблія вчить, що найвища форма молитви – це таємна молитва спілкування з Отцем Небесним. Харизматичний рух у 70-х роках прийшов зі вченням (і це проповідувалося їхніми пасторами й приймалося їхніми людьми), яке говорить, що найвищою формою молитви є хвала. Це не істина і не Біблійний факт. Хвала – це одна з форм, за допомогою якої людина звертається до Бога в поклонінні.

Молитва включає прохання, піст і таємну молитву. Хвала ж стала відігравати роль замітника серйозного й вимогливого молитовного життя. Хвалити Бога добре, але така хвала не є заміною молитовної праці й перебування з Ісусом. Хвала не є й більш високою формою молитви, ніж піст. Хвала – це поклоніння, що найчастіше звершується прилюдно. Молитва – це фіміам, який ніколи не перестає поширювати пахощі Божественної природи. Хвала підтверджує Божу велич і достоїнство. Але Ісус та Ісаєя пояснили, що без послуху Божим моральним вказівкам хвала неприйнятна для Нього (Іс. 1:15-17 і Лк. 6:46).

Любов без закону

Харизмати у своєму вченні розуміють, що Божий закон і Його любов діаметрально протилежні – якщо ви дотримуетесь одного, то ви не можете мати іншого; що вони (любов і закон)

представляють дві різних стадії об'явлення; що ми зараз перебуваємо в стадії любові й таким чином, на їх думку, ви все ще перебуваєте в певному стані рабства, якщо продовжуєте жити по Божому моральному закону. Харизмати постійно говорять про Божу любов і не надають жодного значення Божому моральному закону. Але Біблія вчить про те, що любов і закон – одне і те ж! Божий закон – це Божа любов, зафіксована в Писанні. Божа любов – автор Божого закону. Неможливо відокремити закон Бога від любові Бога. Читаючи уважно Рим. 13:8-10 та 1 Пн. 5:3, ви побачите, що вони є одним і тим самим.

Помазання замінюється харизмою

Помазання надприродне й приходить згори. Харизма (здатність приваблювати, впливати, маніпулювати) природна й виходить від людини. Помазання супроводжується надприродним і усвідомленням того, що «говорить Бог». Помазання говорить істину без змін. Харизма лестить і догоджає людям. Помазання часто буває гострим й жорстким. Харизма приваблива й приємна. Помазання приносить зміни і преображає, сприяє моральним перемінам тих, хто має вухо, щоб чути, що Дух говорить церквам. Харизма ж маніпулює природною (показовою, людською) чарівністю.

Поклоніння стало розвагою

«Во вкралися до нас деякі люди, які здавна були призначені на осудження, нечестиві, які благодать нашого Бога обертають на розпусту і зрікаються

єдиного Владика й Господа нашого Ісуса Христа» (Юд. 4).

Слово «розпуста» звучить як «аселгіеа» і в оригінальному тексті означає «неприборкану пожадливість», «надмірність», «шаленство», «безсоромність», «зухвалість». Форма розваг, які відбуваються у харизматичних церквах, цілком відповідає опису відступників у посланні Юди. Блюзнірство, що демонструється на сучасних церковних сценах, як помазане служіння, не є п'ятидесятницьким. П'ятидесятники не приймають світських знаменитостей на своїх кафедрах. Усі, від майстрів карате до атлетів бодіблдинга, зірок «мильних опер» і спортсменів, приводяться на подіуми харизматичних церков. Харизматичні вечірні клуби включають у свої програми рок-музику, танці і найманих атлетів, які приваблюють невідроджені юрби, опоганюючи суботу заради задоволення, а потім вони ж вітаються як великі християни (Іс. 58:13). Юда знову правий. Цей вид християнства є обурливою розпостою.

Одна досить велика церква в Далласі Форт Уорте зіграла п'єсу на своїй молодіжній конференції, показуючи сцену в спальній кімнаті з дівчиною, що встає з постелі (брали участь неодружені молоді люди) зі словами: «... тобі завжди хочеться мене... чи не так, Джоне?» Юда знову правий. Безсоромна зухвалість. П'ятидесятники не роблять з гріха п'єс і не ставлять їх на церковних сценах. П'ятидесятниця там, де кафедра палає, але не згорає у вогні! А там, де немає цього вогню, нехай люди не претендують бути п'ятидесятниками.

Харизматичні церкви експлуатують людське тіло (особистість, его, плоть), як у тім, у що їхні люди вдягаються, так і в шоу, які проходять на їхніх церковних платформах. Атлети бодібліндинга, майстри карате (що має коріння у східних релігіях), секс-символи «християнського» TV, зірки спорту беруть участь у їхніх програмах (і часто за плату, яку вимагають їхні агенти). Люди вітають ці так звані «свідчення». Вірити в те, що показ майстерності фізичного тіла хоча б якимось чином стосується служіння Євангелія або Біблійної П'ятидесятниці – нахабство по відношенню до Бога. Юда знову правий. Неприборкана пожадливість!

Багато харизматичних пасторів швидше б воліли бачити на своїй кафедрі акторку TV, що грає ролі розпусної жінки в «мильних операх», ніж запросити людину Божу або пророка, який проповідує людям Істину. Цей контраст між харизматичними церковними програмами і п'ятидесятницькими зібраннями дає ясно побачити величезну різницю між двома рухами.

Деякі п'ятидесятницькі пастори скажуть: «Я ніколи не допустив би таких витівок у своїй церкві, але є деякі харизматичні методи, які, на мою думку, хороші і яким ми могли б повчитися». Як багато пастирів говорили це на самому початку свого компромісу й незабаром опинялися знесеними в потоки крайньої харизматиї! Як тільки ви починаєте пробиратися крізь води харизматичних філософій, ви занурюєтеся в них усе більше, поки, нарешті, не несетеся в ревучих потоках «лаодикійського пробудження» зовсім безпомічно.

Зрештою ви закінчите в крайностях, які приведуть вас на суд Божий. Найкращою порадою п'ятидесятницьким пасторам є наступна: лишатися вірними установленому в Писанні апостолами Біблійному зразку і не відхилятися від нього. Ці люди (апостоли), використані Господом у складанні Священних Писань протягом усіх віків є представниками Бога. І ми не вправі ставитися до цього об'явлення, як до дрібниці.

Єврейські танці одержали поширення в церквах, бо харизмати говорили: «Це є в Біблії». Існує багато речей, які «є у Біблії», але які, проте, не належать церкві! Уважно вивчіть все про танці у Біблії, і ви помітите, що вони ніколи не відбувалися у храмі, чи всередині церкви, як частина церковного поклоніння. Люди раділи перемогам на полях битв і тріумфу Бога над їхніми ворогами, і ця радість виливалася в спонтанному прояві свята. Але як форма поклоніння танці ніколи не приносилися в Дім Божий. Давид танцював перед Ковчегом прямо на вулицях, коли той повернувся в Єрусалим, але це бажання танцювати перед Господом не було організованим музичним заходом.

Єврейські ж танці, що культивуються в харизматичних церквах, не схожі на танці, описані в Старому Завіті, навіть віддалено. Якби єврейські танці мали відбуватися в церкві, ви одержали б вичерпні настанови про це в книзі Дій апостолів, чи це явище хоч би згадувалося апостолами в Новому Завіті. Єврейські танці – просвітницька ідея (мода, ще одна можливість залучити людей), що була підібрана і привнесена в церкву; при цьому був

використаний факт, що вона має деяку подібність з чимось, згаданим у Біблії.

Отже, щоб бути впевненими в тому, що ми догоджаємо Богу, нам слід залишатися в межах Біблійного об'явлення. Ми повинні зберігати Біблійні настанови й ретельно їх досліджувати. Ось чому Бог дав Своє Слово! Зберігайте практику поклоніння, яку ви допускаєте відповідно до Біблійного зразка, і ви ніколи не почнете робити те, що в кінцевому рахунку вийде з під контролю і стане небезпечним сповзанням до крайнощів, які заглушають дію Святого Духа. Ми, як служителі Євангелія, не повинні потурати смакам плотських людей, їхньому бажанню диктувати церковну програму. Служителі часто ідуть на компроміс, думаючи, що таким чином вони залучать людей. Так, залучать. Але в той же самий час церква почне переживати моральний і духовний занепад. Ви почнете, думаючи, що можете врятувати їх, а закінчите юрбою людей і духовною кризою.

Ідіть по Слову! Живіть ним! Умріть із ним! Наші п'ятидесятницькі батьки, які навчали святому життю, ставали свідками захоплюючих Небесних видінь і проявів Бога. Писання – це кінцевий і єдиний авторитет, що управляє Церквою.

Початок не такий як кінець. У місяці після Розп'яття відбувався перехід від іудаїзму до християнства. Це був час великої невизначеності, нового напрямку й драматичних перемін для Божих людей. Господь послав сильний Дух об'явлення, щоб провести Свою Церкву через цей основний період. Це стало критичним часом у її історії.

Початок повинен був бути правильним! Царство Боже на землі проходило шлях від однієї системи до іншої, від Старого Завіту до Нового. Та сьогодні церква в міру наближення до кінця своєї історії не перебуває в стані переходу між двома системами. Кризою останнього часу, відповідно до пророчого слова, є моральний занепад. Невелике кліше «Бог хоче творити все нове!» обманює і веде в оману. Навпаки, втративши первозданну П'ятидесятницю, ми більше не обтяжуємо людей духовними обов'язками; а кричимо, що настало пробудження, піднімаючи в них різними методами й програмами емоційне зрушення. Але, оскільки в стані народу панують гордість, гріх і відсутність молитви, пробудження прийти не може. Вважати, що пробудження настане, коли ми використовуватимемо свій творчий потенціал, розум, привабливість (харизму) і бізнеспсихологію, залучаючи цим людей (подібно до руху «Охоронців обітниць», Promise Keepers), – помилково. Нібито при лібералізмі церкви Дух Святий і Божественне забезпечення недостатні самі по собі, й ми починаємо відчувати потребу в нових об'явленнях і програмах. П'ятидесятники не вірять, що професіоналізм, різноманітні графіки й натовпи народу, які жертвують чистотою вчення під прапорами «єдності», здатні хоч якось спонукати Бога діяти. Божі постанови молитви, смирення й сповідання гріха – ось речі, які розривають Небеса й до яких небайдужий Бог.

Навіщо ж нам щось «інше»? Якщо християнин молиться, перебуває в спілкуванні з Богом і живе святим життям,

він має повноту Христа. Всі інші доповнення до цієї істини вказують на одну загальну характеристику сучасного християнина – він чи вона не є у близьких стосунках з Христом і, страждаючи від цього, думають, що ці вчителі й вчення поповнять їхні потреби. Але вседостатність Ісуса Христа напевне не має на увазі, що християнин сьогодні має потребу в чомусь більшому, ніж віруючий першого сторіччя, якого віддавали на поживу левам.

Якщо християни нині в чомусь і відчують нестачу, то напевне не в програмах, розроблених фахівцями, навченими в світських університетах. Відповідь на бажання придбати будинок, чоловіка (дружину), на бунт у наших дітях і корупцію, пануючу у владних структурах, перебуває в таємниці «тужливої молитви»; чеканні, скрусі й хвалі; у надії на Господа і благанні про заступництво доти, поки серце не стане чистим і покірним, поки оновлена людина духу не відмовиться від усіх зв'язків з речами розбещеного світу; не переживе моральної переміни, ставши чутливою до святого. Те, що «винаходять» харизмати, є лише заміною сили неушкодженої П'ятидесятниці, розбитими посудинами, які не здатні утримати Божої води. Покажіть мені пророка або апостола з програмою? Ісус прийшов, сповнений сили, щоб очистити людину, а не з програмою з трьох чи семи пунктів. Він прийшов, викриваючи перелюб і блуд... Ісус учив, що перелюб і блудодіяння – це гріхи на смерть, і від них необхідно утримуватися. На відміну від сучасних вчень Писання нічого не говорить про те, що сексуальність якимось чином

пов'язана з поклонінням Богу, чи про щось подібне.

Ні наші людські ресурси, ні наш інтелект, ні наші здібності, ні наша обдарованість не зможуть звести Бога з Небес з новими п'ятидесятницькими відвідинами. А повернення до того, з чого ми почали втрачати справжню П'ятидесятницю, наблизить пробудження, і з цієї точки необхідно почати заново, йдучи слідами апостолів. І тоді не буде жодної необхідності в спеціальних програмах для духовного відновлення. Програми подібні до метеорів: вони, супроводжувані емоційним сплеском, з'являються і швидко зникають. Але справжня П'ятидесятниця призначена для всіх часів, і це все, у чому ми маємо потребу.

Відповідь знайдена в Слові Божому: для того, щоб церква йшла вперед з Богом, ми зобов'язані повернутися назад, на «шлях древній», досить далеко, туди, де ми втратили наші почуття, наші поняття про Боже водійство, і, вернувшись, йти тим шляхом знову. Це той шлях, що чітко визначений у Писанні. «Так говорить Господь: «Зупиніться на дорогах ваших і гляньте, і розпитайте про давні стежки, де та добра дорога – і нею ідіть, і знайдете мир для своєї душі» (Єр. 6:16, 2Сол. 3:6). Біблійна П'ятидесятниця не є релятивна (така, що змінюється) і ніколи змін не допускала. А харизмати кажуть, що церква повинна змінюватися, щоб «завоювати світ для Христа». Саме ця настирлива ідея релятивізму зробила харизматичний рух нездатним прийняти доктрину церкви, яка стверджує необхідність відокремлення від світу (2Кор. 6:14-7:1). Підсумком

усього вищевикладеного стала властива харизматії нова мораль, що допускає розлучення й повторний шлюб, захоплення багатством і матеріалізм, розваги, телебачення, надмірну турботу про зовнішність, професійний спорт і публічні пляжі. Харизматична мораль і нова моральність ігнорують Біблійні вказівки, засуджуючі ці речі, і звинувачують у поневоленні легалізму й традиції кожного, хто зважає на моральне і духовне багатство Священних Писань.

Первозданна П'ятидесятниця вчить не погоджуватися зі світом і не уподібнюватися йому. Біблійна П'ятидесятниця відповідає стандартам Писання у всіх питаннях віри й життя. Харизмати люблять співати гімн «Old time religion» («Про релігію старого часу»), але при цьому саркастично висміюють людей, які написали цю пісню. Вони співують псалми і шанують людей старого часу, але відкидають послання, яким учили й по якому жили ці благочестиві чоловіки й жінки. Слово Боже ніколи не змінювалося згідно вимогам розбещеної плоті! Відродження робить Слово Боже промовляючим до мене, але ніколи Біблія не буде налаштовуватися на невідроджену людину. Сама думка про те, що можна християнство зробити релятивним стосовно язичників – це безвідповідальна теологія.

П'ятидесятники знають, що «Боже слово про хрест для тих, що гинуть – безумство; а для нас, що спасаємося – Сила Бога!» (1 Кор. 1:18). Не догоджання людям врятує їх, але занепокоєння про їхню долю у вічності. П'ятидесятники не турбуються про те, щоб бути готовими змінюватися і редагувати

свою проповідь, звернену до грішників; але ми хочемо бути завжди впевненими, що належним чином ставимося до Бога і Його Слова.

Релятивізм – це філософія К'єркегора (Серен К'єркегор, філософ-екзистенціаліст), яка не має нічого спільного з нашою і Христовою метою – руйнувати справи диявола! Не потакання грішнику завоює його, а те, що він пізнає любов Божу й задумається над явним наслідком гріха. Про це говорив Петро в день П'ятидесятниці, під час першої проповіді Новозавітної диспенсації. Зміст цього послання напевне не відповідав натурі слухачів, і воно було не тим, що вони хотіли б почути, а тим, що вони повинні були почути для того, щоб спастися і уникнути Божого гніву.

Коли Петро закінчив свою п'ятидесятницьку проповідь, люди не сказали: «О, яка чудова проповідь! Вона така доречна!» Ні! Вони заволали: «Що нам робити?!» і Петро відповів: «Покаятися!» П'ятидесятницька проповідь така ж як і раніше. А харизматична філософія, занепокоєна тим, щоб виглядати, діяти, відповідати і говорити так, як це робить світ, повністю протилежна тому, чому вчить Новий Завіт. Ви не знайдете у Писанні підстав для проповіді «відповідності світу», якщо тільки не спотворите Біблію, не замініте її і не проігноруєте очевидне вчення про моральні перемини й покаяння, що було проголошено через кожного пророка, апостола і Самого Спасителя.

Харизмати кажуть, що п'ятидесятницька ортодоксія застаріла, не працює й не відповідає християнству XXI віку. Харизматичні провидці подібні

до політиків в старанні зробити так, щоб опонент був показаний з негативного боку, перш ніж буде затверджено їхню нову доктрину. Коли ж праведник в очах юрби починає виглядати погано, харизматичні проповідники можуть без зусиль переконати тих же людей у своїй

правоті. Такий інструментарій тих, хто обманює людей, лестячи їм. Бути здатним змінюватися й підстроюватися життєво необхідно для успіху в бізнесі, але не в тому, щоб бути п'ятидесятником. Мудрість же цього світу Бог рішуче засуджує (1 Кор. 1:19).

Частина III

Успіх замінив перемогу

Поняття «успіху» не існує в задумі Бога. Успіх є відступницьким терміном, що належить певній організації, який вказує на кількість людей, різні біржові інвестиції, податковий бюджет і бізнес-планування майбутнього росту. Цим визначається успіх, але Церква існує не для цього. Вона народжена для того, щоб бути святою і перемагати. Харизмати орієнтовані на досягнення успіху. П'ятидесятники орієнтовані на досягнення праведності. Харизмати намагаються рахуватися зі світськими цінностями. П'ятидесятники шукають того, що відповідає Біблії. Існує різниця між Біблійною П'ятидесятницею й сучасними харизматами.

Церква, що обирає шлях досягнення Божого характеру й сили для перемоги над гріхом у молитві, одержить дари Духа і силу. Бог знає, що лише та людина, яка має Його характер, зможе правильно використати силу і владу. Церква, яка шукає успіху, нехтує вченням Христа й апостолів про благочестиве життя й відділення від світу.

Голгофа не була успіхом, це була перемога! Історія Хреста – це історія того, що відбувається, коли Божественне всезнання з планом перемоги відвідує світ амбіційних людей, поневолених прагненням до успіху. Бог не мав плану для того, щоб зробити процвітаючим світ. Він зійшов на цю планету, щоб перемогти її! Якби Його метою був успіх, то люди, орієнтовані на пошук і досягнення успіху, не відкинули б і не розіп'яли б Христа!

Давайте чесно глянемо на служіння Ісуса. На думку юрби Він був невдахою. Цілком очевидно, що Він не прагнув процвітання, залучаючи до Себе маси людей. Коли тисячі приходили до Нього, Він обрушувався на людей з викриттями і вони розсіювалися, бурмочучи прокльони собі під ніс. Протягом трьох з половиною років Він приголомшував народ Ізраїлю небувальними чудесами, але лише група зі ста двадцяти учнів очікувала Його в світлиці (Мт. 23; Ін. 8; Дії 1 і 2 розд.). Це, без сумніву, успіхом не було. Він не дозволив перетворити Себе в об'єкт для шанувальників людської харизми. Ось де

починається справжня лінія фронту, відбувається вирішальна духовна сутичка і де бій був з тріском програний багатьма сучасними проповідниками й парафіянами. Не Ісус, а західна культура програмує людину на досягнення успіху. А сучасний харизмат прирівнює успіх до духовних досягнень і зрілості.

Мільйони християн сучасності живуть ілюзією філософії успіху. Вибач мені, любий друже, але Святий Дух не прийшов для того, щоб зробити тебе процвітаючим. Він прийшов допомогти тобі вмерти, взяти свій щоденний хрест і нести його, страждаючи з Ісусом! «Отож, як Христос постраждав тілом, то й ви озбройтеся тією ж самою думкою, бо хто постраждав тілом, той перестав грішити» (1Петр. 4:1). Матеріальне благополуччя приходить, але воно є лише одним з наслідків вашої слухняності Богу, але не головною метою, гідною звеличення, яку харизмати відвели у своєму поклолінні. Смак до жадання Божої перемоги в житті багатьох поступився жаданню успіху.

Ісус знав різницю. Він не був представлений світові як «агент Бога по зв'язках з громадськістю». Він прийшов для того, щоб змінити нас морально, не зважаючи на те, чого це буде коштувати – Йому і мені.

Досягнутий успіх дозволяє нашій плоті почувати себе комфортно. Досягнута перемога дає нам почуття правоти. Якщо припустити, що багатство – це духовний успіх свого роду і підлягає безумовному Божественному схваленню, – тоді простий спосіб життя Ісуса Христа виявляє Його як невдачу. Але якщо, все-таки, благочестя й чистота є справжньою метою, то Він –

торжествуючий тріумфатор! Успіх – це дешевий заміник духовної перемоги.

Зрозуміло, що там, де церква змушена входити у зіткнення зі світом, відбуваються певні ділові угоди, необхідні для її існування. Навіть Ісус мав скриньку для грошей, яку носив Іуда, щоб піклуватися про практичні потреби вірної Йому групи учнів. Сьогодні наші методи здійснення грошових та інших операцій засновані на простій чесності й мають небагато спільного з методами бізнес-психології ділового світу. Принципи бізнесу, які можуть бути вжиті в ділових стосунках церкви, повинні бути строго визначені й перевірені у всіх сферах її діяльності. Але якщо дух, орієнтований на досягнення успіху в бізнесі, починає впливати на духовних лідерів церкви, це приводить до появи «успішної» церкви. При цьому особиста чистота й святість життя перестають підкреслюватися, живий духовний організм стає організацією, і результат усього обіцяє бути руйнівним – навіть якщо потрібен певний час для звершення остаточного Суду, щоб розкрити це.

Успіх – термін бізнесу. Перемога є визначенням духовної битви. Царство Боже ніколи не було й ніколи не буде «великим діловим підприємством [бізнесом]». Успіх визначають людські ресурси. Перемога залежить від Небесних джерел. Досягнутий успіх принесе нам приємні відчуття, але потім ми зробимо помилку, сприйнявши гарне самопочуття за ознаку Божого благословіння.

Наступний крок природний – ми плутаємо благословіння Бога з тими речами, які Він лише допускає. У таких

висновках люди переходять допустимі Писанням межі. Дяка Богу, Ісус не зробив помилок, до яких схильна людина. Він не плував перемогу з матеріальним успіхом.

Хрест – найбільший парадокс світової історії! Ісус вплинути на розбещених людей і змусити їх мислити по Божому не зумів. Але Він прибав цю розбещеність, яка відкинула Його, до хреста, позбавивши її влади в безжалісному поневоленні людства. У відкритому прояві Божественного співчуття Господь восторжествував над Своїми ворогами у видовищі, вигравірованому на совісті світу, якого світ не може страхнути.

Це не був успіх. Це була всесвітня перемога у всьому, де діяло прокляття! Парадокс хреста полягає в тому, що в той час, як він говорить про смерть людини, що на думку своїх ворогів не досягла успіху; він (хрест) містить у собі також силу Воскресіння Людини, завдяки якій він став переможцем над ворогами Бога. Голгофа була місцем, де бурхливі легіони пекла втягнули в битву Небесні сили, проливаючи Кров нашого Князя в ході цієї кривавої битви.

Брати, йде війна!

Так, брати, Царство Боже не є станом звичайного життя, це війна! Повірте в те, що між Небом і пеклом немає інших взаємин. Для того й з'явився Син Божий, щоб зруйнувати справи диявола. Ніколи не було інших взаємин між Небесним Богом і демонами пекла.

В цьому бою вам «великий успіх» не допоможе. Ви станете переможцем лише тоді, коли здолаєте ворога. Захищати «теорію успіху» значить витратити

своє життя і долю на служіння міфу. Підкреслювати процвітання більш, ніж благочестя – означає вирити яму з фантазії, протиставляючи вимисел могутності Божої істини.

Давайте повернемося назад до святого життя. Творити людей, які живуть Біблійною мораллю, і незаплямованих світом – основна справа Церкви.

У бізнесі жертвують етикою заради єдності. У духовній війні дуже часто єдністю жертвують заради слави здобутої перемоги. Мойсей відмовився запропонувати єдність Єгиптові. Він, з погляду інших, потерпів невдачу в здійсненні принципу загальної єдності, але при цьому приєднався до Ізраїлю і здобув перемогу.

Не дайте, брати, захопити себе балаканиною. Найвище досягнення Божої людини – досягти в собі відображення надприродного характеру Христа, а це означає тисячі битв, тисячі шрамів і, можливо, тисячі болючих ран для деяких, але з обітницею одержати вінця переможця, коли, нарешті, всякий ворог буде переможений (1Кор. 15).

Біблія не говорить про те, що «ми можемо процвітати з допомогою Христа – виконавчого директора в нашому бізнесі», але вона говорить про те, що «ми більш ніж переможці». Здійснене Христом у цьому світі не має нічого спільного з харизматичною філософією процвітання. Євангельське послання Божої любові й спокути звернено до людського відчуття гріха й провини, до бажання грішника пізнати справжнього й живого Бога. Господа найменше турбує те, скільки грошей у вашій кишені. Він стурбований тим, скільки любові й істини у вашому серці.

Нав'язливі харизматичні гасла про необхідність новаторських ідей і досягнень, винахід нових трюків, викладання новомодних доктрин, які б хоч якось працювали і залучали людей, допомагаючи наповнювати скарбницю, працюють для світу й призначені для світської церкви. Але це не те, про що звіщають ангели на Скланому Морі, і зовсім не те, що може хоч би трохи зацікавити справжнього п'ятидесятника.

Харизмати переконані в тому, що така філософія є Біблійною і цілком прийнятною для Бога. Ви ж маєте можливість вибору: чи повірити тому, що вони кажуть, чи ретельно перевірити Божим Словом усе без винятку. Побачивши вас з Біблією, хтось з цієї компанії скаже: «Не будьте настільки упереджені до дрібниць і незначних речей». Переконайтеся, що назване незначним є дійсно таким для Бога. Згадайте Шамму, що боровся за сочевицю, оскільки Господь дав Ізраїлю обітницю, що все, на що ступить їхня нога, буде належати Богу. Це може бути всього лиш сочевиця, але це Божа сочевиця!!! (2Сам. 23:11).

Вони кажуть: «Просто приведіть людей до спасіння, а Святий Дух зробить решту». Але якщо ми побачимо могутню Церкву, сповнену Духом Святим з ознаками і чудесами, то це стало можливим лише тому, що ми брали участь у кривавому бою з ворогом. Казати, що «Святий Дух зробить решту», – це оправдувати себе, тікаючи від ворога. Подібним чином ніхто не ввійде у Царство. Тим більше, не потрапить туди випадково. Ми повинні боротися і за сочевицю, якщо маємо намір завоювати обіцяну землю для Бога (Мт.

5:19). Коли Ісус наближався до Капернауму, один чоловік з юрби вигукнув: «Господи, невже мало тих, хто спасеться?» Ісус відповів: «Силкуйтеся (подвизайтесь - рос., агоназомай - гр., а буквально – напружте кожен нерв), щоб увійти крізь тісні ворота» (Лк. 13:24). Легковажно твердити, що «Святий Дух зробить все інше Сам», не властиво справжній П'ятидесятниці просто тому, що така філософська ідіома взагалі небіблійна. П'ятидесятники проповідують благодать Богу, котра вчить нас відкинувши нечестя і світські похоті, жити цнотливо, праведно й благочестиво в нинішньому віці (Тит. 2:11-12).

П'ятидесятники вірять, що Бог змиває всяку пляму й порок (Еф. 5:27). Харизмати ж учать про благодать, як Боже милосердя, яке скасовує Його справедливості. Це абсолютно помилковий висновок! Боже милосердя не порушує принципу Божої справедливості ніколи! Якби це було не так, то Божий Син ніколи не покинув би славу Неба й не впав би на нашу землю подібно враженому птаху, ставши знедоленим, зневаженим і замученим на римському хресті до смерті, для того щоб перенести покарання, якого вимагало Божественне правосуддя.

П'ятидесятники вчать про моральну переміну характеру людини, коли вона припадає до ніг Ісуса, каючись у своєму гріху. П'ятидесятницька церква твердить, що милосердя Бога було продемонстровано в ту мить, коли Він вилив Свій справедливий гнів на Свого власного Сина, і тоді Ісус прийняв покарання за мій гріх. Таким чином в усьому здійснилося правосуддя. Милосердя було в тому, що Ісус зайняв мов

місце, творячи викуплення, яке задовольняє усі вимоги Божественної справедливості.

П'ятидесятники вірять, що дружити зі світом – це ворогувати проти Бога (Як. 4:4). Харизмати ж прямо в церкві організували косметичні курси для жінок-християнок. П'ятидесятники не використовують косметики й не займаються підкресленням жіночої привабливості. П'ятидесятницька церква не вірить у перевагу зовнішнього над внутрішнім. Вона проповідує, що бути чистим – це лишатися природним. Луда знову правий – у нових прикладах ми бачимо безсоромний відступ від істини Божого Слова.

Доктрина перетворилася у філософію

Велика кількість доктринальних захоплень, які надихали харизматичний рух (та не були прийняті п'ятидесятниками) являють собою відроджену філософію гедонізму (доктрина процвітання) і східних окультних вчень про можливість візуалізації (вчення про позитивне сповідання). Існують глибокі родинні стосунки між такою «християнською» доктриною й людською філософією.

Вони подібні в тому, що обидві шукають блага для людини. Але Бог – єдине джерело добра, і воно починається з покорі суверенітету божественного правління, тобто Божому моральному закону. Автори філософських вчень – безумовно, розумні люди. Але п'ятидесятники, проводячи межу між філософією і святістю, відмовляються від філософії, як від людського замітника Божественного процесу покаяння і

моральних перемін нової людини. Будьте обережні! Ви можете швидко зісковзнути з позиції Біблійного об'явлення на аргументи людської філософії, опираючись на логіку, вживаючи раціональне мислення, а потім роблячи висновки, що існує подоба між Біблією і тим, чому вчать філософи. Добре й моральне в цих вченнях присутнє, але це аж ніяк не доводить, що вони хоч би частково належать до об'явлення Бога. «Дякую Богу, що ви, будши рабами гріха, від серця послухалися того роду науки, якому ви себе віддали» (Рим. 6:17). «А Він їм відказав: «Добре пророкував про вас, лицемірів, Ісайя, як написано: «Оці люди устами шанують Мене, серце ж їхнє далеко від Мене» (Мр. 7:6-7).

Харизмати використовують це місце Писання для підтримки своєї критики християн, які дотримуються традиційних п'ятидесятницьких цінностей. А Ісус засуджував євреїв за вчення і спосіб життя, засновані на тлумаченнях Талмуда, тоді як Тора (Слово Бога) стала для них нічим. У цьому місці Писання Господь попереджає тих, що ігнорують Словом й учать власним звичаям і традиціям, породженим фантазіями таких тлумачів Біблії. Ісус сказав це про євреїв, які вчили Талмуду, якому відверто віддавали перевагу перед Словом. Ті, хто так поступають, навчають вченням і заповідям людським.

У цьому тексті (Мр. 7 р.) Ісус докоряє іудеям за їхній послух Талмуду (а не Закону Мойсея, який міститься в Торі). І перш, ніж хтось візьме під сумнів наше використання цього місця Писання для викриття харизматичної тенденції проповіді філософських вчень

на шкоду Біблійній доктрині, дозвольте прояснити те, що дивні й крайні доктринальні інтерпретації харизматів – це точно те саме, у чому були винні фарисеї. Учителі Закону «тлумачили» вчення Мойсея і склали Талмуд, який став обов'язковим для дотримання, ніж саме Боже Слово. Харизматична помилка саме в тому, що вони інтерпретували Писання згідно зі своїм вченням. І щоразу, коли відступницька церква, догоджаючи світу, сповзає на наступний, більш низький рівень, вона знову й знову повинна перетлумачувати Біблію, щоб потурати схильностям менталітету кожного наступного покоління парафіян. У таких вправах перетлумачування і винаходах нових інтерпретацій Писання люди стають подібними до фарисеїв. Не дотримання справжнього Божого Закону було тим, що засудив Ісус; але ті, хто вірив і підкорявся людським тлумаченням, створювали парацеркву з парадоктриною, яка перебуває поза межами істинного Божого Слова.

Сучасне нам вчення про панування (dominion teaching), що викладається видними харизматичними проповідниками, які вчать, що планета належить людям і перш ніж Бог зможе щось зробити на землі, Він повинен одержати дозвіл людини – це яскраве втілення не тільки зарозумілості, але й приголомшливого ідіотизму!

Доктрина зневажена євангелічними єкуменістами. Багато харизматичних зірок, залучених до єкуменічної програми, дискредитують важливість доктрини. Звичайно ж, їм не подобається чисте вчення! Вони проповідують про «безумовну любов до братів»,

а така проповідь легко спростовується Біблією.

Існують норавливі брати, злі брати і лжебрати. Правдою є те, що ми повинні всіх любити. Але мати з цими братами повноцінні взаємини, які ми маємо з вірними й щирими людьми стосовно Христа, ми не можемо. Любити брата не означає, що я буду брататися з ним і в тому випадку, коли він перебуває під дисциплінарним стягненням або відлучений від церкви. Я буду добрим і дружнім, але я не можу мати повних братніх взаємин з такою людиною, поки вона не відновиться шляхом сповідання гріха або над нею здійсниться стягнення, накладене старійшинами церкви.

Моя любов до брата і мої взаємини з ним – дві різні речі. Звичайно, ідеальним був би стан любові між нами (коли ми перебуваємо в згоді і маємо взаємну любов до чистого вчення). Але братні відносини – річ обумовлена, яка підлягає багатьом іншим Біблійним факторам. Сприятти братерству єретиків в ім'я Божої любові безглуздо й безвідповідально. У той час, коли Слово Боже дійсно говорить нам, щоб ми справді любили братів, воно жучить тому, що ми не можемо єднатися з братами, які є лжевчителями. Харизмати в своїй єкуменічній практиці і віруваннях вважають лжевчителів належними до Тіла Христового. П'ятидесятники не приймають лжеапостолів. Винятки можливі лише при відмові цих людей від омани. Будемо уважними до того, що Біблія говорить щодо небезпеки об'єднання довкола християнства з тим, хто живе хибним вченням і визнаймо той факт, що євангелічний

екуменізм є небезпечним порушенням Слова Божого.

Євангелічний екуменізм вчить: «кожен, хто вірить у життя, смерть і воскресіння Ісуса Христа (на цій підставі) є моїм братом». Але зачекайте хвилину... демони у це вірять (читай Якова 2:19). Отже, сучасна думка стверджує, що демони, які вірять у те, що Ісус був народжений від Діви, розп'ятий і воскрес, можуть назватися моїми «братами»!?

П'ятидесятники не приймуть подібну екуменічну догму. Більше того, ми не можемо погодитися з цим твердженням просто тому, що воно погане. Якщо проповідник вірить у вигнання демонів, він не повинен проповідувати

диявольські доктрини. Церква, зображена в Діях апостолів, учила зовсім іншому, ніж сучасні харизмати. Апостоли не говорили про те, що християни зобов'язані або просто можуть приймати як брата людину, яка вірить, що до Ісуса я повинен приходити через Марію, або в те, що традиція дорівнює Писанню по своєму авторитету. Говорити про те, що людина, яка переколана в непогрішимості папи, реальності чистилища і що гріхи можуть бути відпущені лише священником, може бути прийнята як брат; і що всі нісенітниці і ересі, у які вона вірить і яким учить, повинні бути прийняті заради «єдності». Все це є бунтом проти Божого Слова.

Частина IV

Чи вчить Слово Боже ранню церкву єднатися з «братями», які сповідують хибну доктрину? Що каже Слово Боже?

«Благаю ж вас, браття, остерегайтеся тих, що роблять розділення і спокуси, всупереч вченню, якому ви навчилися, і уникайте їх. Тому що такі люди не служать Господу нашому Христу, але своєму череву; і ласкавими словами та красномовством зводять серця простодушних» (Рим. 16:17-18).

Розглянемо таке питання. Павло каже уникати тих, хто спричиняє розділення. Так! Але тоді наступне питання: а хто спричиняє розділення поміж братами? Зверніть увагу: першопричиною розділень є «ті, хто учать всупереч

вченню, якому ви навчені». Однак пізніше звинувачували у розділеннях і називали розкольникими саме тих, хто протиставився фальшивим доктринам і перебував в опозиції до лжевчителів. Відповідно до харизматичної філософії (яка явно не відповідає чистому апостольському вченню), виходить, що саме ця чиста доктрина є причиною поділень. Якщо ж цю думку продовжити, можна легко дійти висновку, що причиною поділень є Сам Бог, бо коли б Він Сам не мав чистого вчення (Ін. 7:16) і не наказав нам його берегти, у нас не було б що захищати чи за що боротись. Якби Бог не наказав нам зберігати в чистоті Його вчення, ми не мали б причин виправляти тих, хто його порушує.

Як бачимо, за поділеннями стоять фальшиві доктрини (такі як Євангельський екуменізм). Бог суворо покарає тих, хто вчить фальшивим доктринам і тих, що відступають від біблійної істини.

Дозвольте наголосити, що не той, хто цитує і викриває фальшиві доктрини, але ті, котрі перекручують та спотворюють Боже Слово, стають причиною розділень між братами.

Є одна умова для існування церкви на цій землі – це неспотворене, богонатхнене і збережене Слово Боже. Коли його не стане, церква відійде в минуле, як Римська імперія чи орди монгола Аттіли. Усім вам, браття, що стоїте на сторожі істини, де б ви не були – більше вам Божої сили!

«Заповідаємо вам, браття в ім'я Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви сторонилися кожного брата, який поводиться безчинно, а не за переданням, яке ви прийняли від нас» (2Сол. 3:6). Зауважте слово «браття».

«А коли хтось навчає інакше й не погоджується зі словами Господа нашого Ісуса Христа та вченням згідно з побожністю, той засліплений гордістю, не розуміє нічого, він захворів на суперечки та змагання, від яких виникають заздрість, сварки, лихомовство, лукаві підозри, постійні суперечки між людьми зіпсованого розуму й позбавлених істини, які думають, що побожність – засіб прибутку. Обминай таких» (1Тим. 6:3-5).

П'ятидесятники ранньоапостольської церкви не вчили брататися з віруючими, котрі навчали лжедоктринам. Вони навчали нас обминати їх, остерігатись... і відділятися від них.

Багато харизматів відкрито уникають святих християн і злісно на них нападають, а після цього еднаються з католиками. Вони зрікаються братів, які зберегли віру і залишилися вірними біблійній П'ятидесятниці, і еднаються зі священниками і лібералами, які вірять в римський трон, поклоняються Марії і сповідують священницьке наступництво, передане від апостолів, котре нібито єдине схвалене Богом і наділене правом відпускати гріхи. Це є класична схема, за якою відступник братається з еретиком.

Ось ще одна велика і важлива відмінність між п'ятидесятниками та харизматами: п'ятидесятники шанують заповідь апостолів про відмежування від тих, хто не живе згідно апостольському вченню.

Братаючись з католиками, харизмати користуються терміном «Євангельський екуменізм». Це невірний термін. Католицька церква не є, і ніколи не була євангельською церквою. Католицька церква відповідно до державних документів, з якими автор добре ознайомлений, є політичною структурою, і визнавалася такою у протестантській Америці наявністю посла Ватикану у Вашингтоні. Це посольство було прийняте Президентом Рейганом в період його каденції. Тому казати: «Євангельський екуменізм» невірно. Це могло б бути правильним тільки у тому випадку, якби усі церкви в екуменічному русі були б дійсно євангельськими. Хіба може говоріння мовами бути критерієм у визначенні, чи є церква євангельською? Євангельськими можуть називатись лише ті церкви, які проповідують відродження і вірять у

зміну характеру, як доказ правдивого навернення. Вивчити катехізис і пройти співбесіду, щоб стати членом церкви – це далеко не те, що мав на увазі Ісус, коли говорив: «Вам потрібно народитися знову». П'ятидесятники завжди наголошували, що стати християнином і стати членом церкви – це не одне і те ж. Католицька ж доктрина учить, що для того, щоб спастись і увійти в небо, ви мусите приєднатися до католицької церкви.

Ось ще одне дуже серйозне протиріччя у вченні харизматів. Вони єднуються з католицькою церквою, яка не належить до євангельських, і братаються зі священниками, котрі вірять, що спасенними будуть лише члени католицької церкви. Наступним кроком у цих нечестивих стосунках буде те, що харизмати будуть втиратися в довіру до католиків, аж доки католицька церква відповідною ухвалою не прийме протестантів і харизматів, як визнану частину своєї церкви. Мільйони зйдуться, щоб святкувати цю історичну подію. Це буде представлено як об'єднання усіх істинних християн! Ті ж, котрі не захочуть об'єднуватись, опиняться поза законом (будуть закриті) і будуть вважатися єретиками. І якщо ця супер-церква приєднається до Світового Уряду, це може означати початок жажливих переслідувань істинних християн з боку цього новоутвореного Світового Церковного Ордену.

Мрія про Євангельський екуменізм була філософією харизматів від початку їх виникнення. Безперечно, що багато перших харизматів навіть не усвідомлювали, куди ті доктрини, які вони придумували і яким навчали, заведуть

їх через тридцять років. Тридцять років тому була поширена думка, яку можна було часто чути з їхніх кафедр: «доктрина розділяє, а дух єднає». Ця фраза і до сьогодні визначає їхнє ставлення до вчення. Це, звичайно, звучить мудро, але грішить проти вищого авторитету Біблійної Істини. Багато сучасних християн не усвідомлюють, що слова «Біблія», «Істина», «доктрина» і «вчення» – синонімічні. Це правда, що доктрина розділяє! Як ми вже згадували вище, тих, хто не перебував у вченні апостолів, потрібно остерегатись і відділяти від них, зберігаючи вчення неушкодженим. Будь-які випадки людей проти чистого вчення означають зневагу до нього і відразу характеризують їх, як відступників. Це не доктрину потрібно видаляти з церкви, а тих, хто їй загрожує. П'ятидесятники втрачають свою любов до чистого вчення. З чого це видно? З того, що ми не бажаємо більше вмирати і терпіти всілякі збитки, захищаючи істину від тих, хто її перекидає і має з цього зиск. Тепер поміж нами є багато гарно одягнених пасторів, котрі не будуть висловлюватися проти ересі. Коли істину кидають під ноги і ходять по ній, вони разом з єретиками топчуться по її обличчю. Багато людей відчувають внутрішній поклик, щоб вийти з цього суцільного болота, та вони – міщани, вони боязливо продовжують марширувати у ритмі плоті – крокують вперед, дивлячись униз, озираються, та все ж ідуть далі, наближаючись все ближче й ближче до межі, за якою вони потраплять до рук розгніваного Бога.

Бог рясно поблагословить того брата, який поспішить залишити колони

крокуючих армій відступницького пробудження. Виходь уже, мій брате! Бо ще трохи, і буде запізно. Євангельський екуменічний рух – це дешева гуманістична філософія показної «любові до братів». Перейдіть на бік істини. Облиште горді думки про ваш статус чи репутацію! Зробіть цей крок любові, який доведе, що ви любите істину більше, ніж будь-яку неправду, і більше, ніж самих себе!

Бог дозволяє тільки таку єдність, яка базується на непошкодженому вченні (доктрині). Вищенаведене місце з Писання цілком доводить це. Чиста доктрина є фундаментом церкви, і тільки відповідно до неї людина повинна жити й помирати. Вчення є дуже суттєвим для вдосконалення святих і для виживання церкви. Відкинути його чи зневажити з будь-яких причин означає звершити духовне самогубство!

Сьогодні церква не потребує дешевої саморобної п'ятидесятниці, популяризованої харизматичними церквами, аби завоювати світову увагу; нові сенсації і знаменитості на церковних сценах ніколи не звершать глибокого навернення до Ісуса. Хіба ми не знаємо, що кожна істота відтворює собі подібних? Якщо ми прагнемо бути ефективними як церква – у нас немає іншого вибору! Ми повинні повернутися до правдивої П'ятидесятниці! А це станеться тільки тоді, коли ми спочатку відкинемо всю фальш, зречемося і розкаємося в своєму нечесті і скромно схилимось перед Богом в чеканні, відкинувши всю нашу дешеву філософію про успішну церкву, і знову почнемо підкорятися у любові всьому, що згадується у Божому Слові! Я повинен

прийти до того стану, коли я розумітиму, що не можу зробити нічого, щоб привести людей до Бога. Бог Сам приведе людей до Себе через Своїх помазаних, що були сокрушені в своїх таємних молитовних кімнатах! І п'ятидесятники, і харизмати повинні повернутися до зразка, установленого для нас ранньоапостольською церквою.

Рос. текст (I-III частини):

<http://www.evangelie.ru/forum/t31018.html>

Англ. текст (IV частина):

<http://www.actions.com/NOTchar-IV.htm>

Переклад з англ. О. Каплуна

*Бог є Любов! О, як любов терпить
За грішників, за грішну Землю!
О, як їй болить, о, як болить!
Невірність гірша відокремлень,*

*Коли у єдності слабенький пульс,
Бо ж користь ловить в темні ігри
Любов'ю вирвані із світу пуп
Недосконалі душі віри.*

*Бог є любов! Любов, яка на двох,
Не дасть всім третім в серці місця,
Не буде з чимось через кому Бог
У серці з вмістом всього міста.*

*Дозволено усе, не все – користь, –
То істина, то Слово Боже:
Для серця мудрого живе «скорись»,
Є вище хитроців ворожих,*

*Як підперізуємо розум свій,
І віри щит і меч духовний
Берем, коли жадає жадний світ
Ввійти у серце, світлом повне.*

Петро ЯЩУК